

Daniel Octavian Costache
Jurnalul unei fericiri neîncepute

DANIEL O. COSTACHE

JURNALUL

UNEI FERICIRI NEÎNCEPUTE

București, 2026

Coperta: *Daniel O. Costache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSTACHE, DANIEL O.

Jurnalul unei fericiri neîncepute / Daniel O. Costache. — București :
Bifrost, 2026
ISBN 978-630-6514-85-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi
reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.

Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr. 46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Prefață

Cartea aceasta dorește să fie, în cel mai bun caz, o planșă de arhitectură pe tema Timpului și a Singurătății...

Trăiesc, asemenea multora dintre noi, rupt de prezent, într-o atmosferă iluzorie de patimi și planuri care mă cuprind atât de total încât uit adesea să fiu. Când am început să aștern aceste rânduri, cu aproape douăzeci de ani în urmă, m-am gândit că ele vor fi doar o mărturie pentru fiul meu, o capsulă a timpului lăsată moștenire pentru clipa în care va fi suficient de mare să înțeleagă de unde provine și cine au fost părinții lui atunci când el făcea primii pași. Îmi imaginam privirea lui, peste ani, alunecând peste aceste pagini, căutând răspunsuri pe care eu nu am știut sau nu am putut să i le ofer în cuvinte rostite. Speram să găsească în ele un ecou al unei iubiri tăcute, dar nesfârșite, o dovadă că bărbatul pe care îl cunoaște doar ca tată a fost, la rândul său, un om fragil, măcinat de decizii, temeri și îndoieli.

Dar, pe măsură ce cuvintele s-au adunat, am înțeles că acest jurnal

este, de fapt, o discuție cu propriul meu suflet. Fiecare frază scrisă s-a transformat într-o oglindă necruțătoare, reflectând un chip interior, un suflet brăzdat de sentimente și de gânduri pe care mult timp m-am prefăcut că nu le văd. Este o încercare de a găsi un sens între datoria cotidiană, care ne amortțește simțurile, alegerile permanente, care adesea sunt doar mici renunțări, și iubirea care ar trebui să dea sens fiecărei clipe. Privind în urmă, am realizat că suntem forțați să ne confruntăm, mai devreme sau mai târziu, cu trei adevăruri implacabile: nevoia de a ne agăța de amintiri, conștientizarea timpului care ne macină și singurătatea noastră copleșitoare.

Sunt un produs al trecutului meu. Fără amintiri, aș fi doar o umbră rătăcită, o ființă lipsită de contur, purtată de vânt într-un prezent pe care nu îl înțeleg. Amintirile sunt singurul refugiu unde îi mai pot găsi pe cei care au plecat deja, unde mai pot rememora lupta deznădăjduită a tatălui meu cu boala, atingerea mâinii lui obosite, sau unde o mai pot găsi pe sora mea, care a plecat din viața noastră într-o zi de joi, luând cu ea lumina, bucuria și echilibrul întregii familii. Am nevoie de memorie nu doar pentru a mă alina, ci pentru a înțelege ce am pierdut și ce am reușit să salvez din naufragiul anilor. Am nevoie să mă pot întoarce la acel tărâș mitic, la Podul cel Mare al copilăriei, dar și la acele iubiri neîmplinite care mi-au lăsat în suflet un parfum suav și zâmbete furate.

De multe ori, am simțit că sufletul meu este rupt în bucăți, risipite prin lume ca într-o glumă teribilă a universului. Este un proces dureros de arheologie interioară să aduni aceste cioburi tăioase

care, dacă nu sunt așezate cu grijă, riscă să te rănească din nou. Amintirile sunt singura forță capabilă să adune aceste fragmente, ajutându-mă să recuperez anii petrecuți la adăpost și, în cele din urmă, să mă împac cu mine însumi, acceptându-mi atât prezentul, cât și istoria.

Timpul, însă, este o povară pe care trebuie să o îmblânzim. Trăim într-un continuum temporal pe care îl percepem distorsionat, mereu alunecând în viitor, mereu așteptând iluzia unui moment perfect și incapabili să existăm cu adevărat în eternul „acum”. Zgomotul secundelor care se scurg ne asurzește, dar refuzăm să îl ascultăm. A trebuit să privesc neînțelegătoare în față pentru a înțelege cât de prețioasă este viața. Infinitul, viața veșnică, mă sperie; îl consider o corvoadă teribilă, un obiectiv sfâșietor de obositor. De aceea, conștientizarea faptului că timpul meu are un final a devenit, paradoxal, ancora mea. M-a învățat să găsesc un rost vital în banalitatea zilei de astăzi, în liniștea unei dimineți oarecare, în bucuriile mărunte și în mirarea pură de pe fețele copiilor mei. Am înțeles durerea pe care o aduce trecerea timpului tocmai pentru că el este singura monedă pe care nu o putem economisi, nici măcar atunci când am da orice pentru o singură bătaie de inimă în plus alături de cei dragi.

Și totuși, în ciuda acestor ancoră și a eforturilor noastre de a clădi, suntem de prea multe ori și prea profund singuri. Zâmbim în fotografii de familie sau ne bucurăm de validare din partea unei societăți care ne recunoaște, dar, în intimitatea minții noastre, constatăm că izolarea este o realitate pe care o purtăm cu noi ca pe o umbră groasă. Ridicăm garduri invizibile de protecție,

născute din orgoliu și din frica de a nu fi răniți din nou. Acest exil autoimpus ne ferește de pericole, la fel cum am văzut cândva o oligarhie ascunsă pe plaja mării, despărțită de restul lumii prin sârme, izolată în propriul ei clan, dar ne condamnă la o asfixiere emoțională lentă.

M-am simțit deseori trădat, mai ales atunci când am realizat că oamenii în care am investit încredere și iubire absolută au propriile lor limite și priorități. Este o lecție amară să descoperi că ești doar un popas în călătoria altora, în timp ce ei au fost destinația ta finală, o lecție care mă lasă pradă tăcerii și decepției. Adevărul de necontestat este că, prin viața fiecăruia dintre noi, se perindă un număr restrâns de persoane cu adevărat relevante. Restul, chiar și acele mii de contacte dintr-un telefon sau sute de priviri intersectate întâmplător, nu sunt decât umbre trecătoare pe fundalul unei vieți petrecute în fugă. Rămânem, la final de zi, noi și cei câțiva oameni care au ales să nu plece atunci când cortina a căzut.

Prea mult timp am fost absorbit de proiectarea viitorului, trăind cu ochii ațintiți spre un orizont îndepărtat, refuzând să accept că prezentul fuge pe lângă mine, strivind sub pași florile firave ale clipei de față și uitând să construiesc relații umane care să conteze aici, astăzi.

Această carte nu se vrea a fi o promisiune a perfecțiunii. Este epuizant să fii propriul tău actor și propriul tău spectator într-o piesă care nu se mai termină. După decenii în care am trăit cu diverse măști, jonglând cu realități paralele, cu decizii luate sau evitate și cu planuri de rezervă, poate de această dată reușesc să

mă împac cu mine însumi și să depun armele. Tot ce sper este să las trecutul să revină în viața prezentului ca un prieten vechi, nu ca un inchișitor, să eliberez întunericul din spatele privirii și să privesc din nou, cu recunoștință, soarele.

Acesta este jurnalul meu.

Un jurnal al căutărilor interioare, al greșelilor asumate până la capăt și al unei fericiri pe care, poate, abia acum învăț să o încep, literă cu literă, pas cu pas.

Autorul,

Undeva, prin iunie 2026

Partea I

Un eseu al libertății

*Adâncă este fântâna trecutului. N-ar trebui
oare spus că nici nu i se poate da de fund?*

Thomas Mann

Capitolul 1¹

A fost prima dată când Metopiu înțelesese cu adevărat semnificația cuvântului „doi”, semnificația perechii...

Un sens mai profund decât orice altceva nu fusese în stare să găsească până în acel moment, rătăcind printre tomuri prăfuite și teorii sterile, cu toate strădaniile sale deloc lipsite de substanță, cu toate lecturile sale care fuseseră cândva, nu se ferea să o spună, accentuând cu ușoară jenă didactică termenul „cândva”, aproape exhaustive pe anumite domenii de căutare. Și, cu toate acestea, constata acum, în liniștea tulburător de impersonală a nopții de Crăciun, marcată doar

¹ Nu avea de fapt niciun sens această grupare a notițelor sale în capitole; viața nu este organizată atât de precis, dar Metopiu ceruse în mod ferm să existe o rigoare a prezentării tuturor acestor evenimente din acea iarnă, poate pentru a reuși el să își expună mai coerent toate spaimele... Am acceptat să îi respectăm dorința, dar precizăm cititorului că nu există nicio logică în această grupare; în fapt, nu a existat nicio logică în povestirea lui Metopiu. Vom înțelege astfel de ce multe lucruri se reiau, uneori complet altfel expuse, pe măsură ce prin expunere faptele căpătau noi valențe... Nu subestimați forța cuvântului.

de un ger uscat ce părea să înghețe însăși trecerea secundelor, primul Crăciun cu adevărat în doi, că aparenta sa erudiție nu era mai vastă decât un sâmbure de nectar — de unde până unde nectar îi era imposibil să realizeze, dar nu își făcuse niciodată probleme în privința alegerii cuvintelor, considerând că limbajul i se supune cu o docilitate naturală —, sau cel puțin până acum, când se părea că toate convențiile sociale intrau brusc în viața sa, mai determinate, mai greoaie și mai imperative ca oricând — din perspectiva universalității acestui principiu al dualității.

Era, pesemne, momentul atât de des invocat de tatăl său, acel prag critic al maturizării spirituale, când teoriile se dizolvă în trăire pură, anume cel al evoluției, cel al iluminării proprii (ne)ființe.

Căci, dacă era să admită, să recunoască în fața unei ipotetice instanțe superioare, o instanță pe care adesea o asimila propriului său super-ego, Metopiu recunoștea acum — era dispus să o facă fără rețineri ipocrite —, că toate lucrurile miraculoase care se petrecuseră de ceva vreme în jurul său îi confereau un soi de aroganță a fericirii pe care nu o mai gustase până acum, o beatitudine a extazului demiurgic, o certitudine aproape palpabilă că destinul lucra în favoarea sa, că toată căutarea cărturărească a ultimelor decenii din viața sa nu fusese decât un preambul umil, o pregătire de culise înaintea unei încercări mult mai mari, capitale, totale, finale — încercarea cifrei doi.

Apoi, își spunea în sinea lui, căutând să contracareze

limpezimea stabilității ce se insinua atotstăpânitoare în sufletul său ca o maree tăcută, apariția la orizont a mult doritului copil, ce urma să le reconfigureze întreaga geometrie sufletească, copil prezis cu ani de zile în urmă în stele — ce nebunie la urma urmei, dacă stai să te gândești, o vizită la astrolog, într-o încăpere obscură mirosind a tămâie ieftină, care se dovedea, peste un cincinal chinuit de așteptări, lipsită de echivocul stupid al ghicitorilor în stele — nu făcea decât să ofere un răgaz infim în universul acesta rotitor pentru el de a înțelege cum este lumea lui „doi”. Își dădea seama că acest echilibru va deveni curând istorie, așa că ar fi util, înțelept chiar, să profite de răgazul cu clipă ce trece mai micșorător și să caute a savura toată eternitatea binomului elementar, înainte ca triumghiul să își ceară drepturile sacre.

La urma urmei, nu făcea decât să trăiască miracolul vieții, dezbrăcat de artificii, așa cum este el conceput de la origini, eternul principiu al dualității, yin și yang, acel echilibru fluid, imposibil de fixat într-o paradigmă rigidă, cum studiasse pe când fusese în China, lumină și întuneric într-o perpetuă rotire care transformă, cum spunea profesorul său Wang pe un ton în același timp serios și amuzat, plin de înțeleșuri ascunse, astfel încât nu mai poți spune ce și unde este întuneric față de lumină, ele devenind una și aceeași esență respirând în timpi diferiți.

Dumnezeu îl făcuse pe Adam aidoma sa, un monolit al creației, dar Cartea precizează, de îndată, că îl făcuse bărbat

și femeie, complet, deci, androginul mitic, purtând în el întregul univers, pentru ca repede divinitatea să realizeze imposibilitatea unei creații secundare perfecte, o perfecțiune care i-ar fi sfidat propria unicitate, și să decidă despicarea unicului și generarea celor două contrarii, lăsând în urmă o rană deschisă, o cicatrice a dorului absolut, perpetuu în căutarea unirii. Generase atunci dualitatea absolută.

Interesant, astăzi, când recitea mental aceste pagini ale propriei sale deveniri, lui Metopiu i se părea faptul că și zodia sa — de la o vreme era nedumerit de atent la prezicerile zodiacale, el, omul științelor exacte și al rațiunii reci — replica același concept al unității prin dualitate. Era singura zodie care avea această caracteristică, un recipient cosmic în care se deversaseră toate experiențele anterioare, ultima zodie, a douăsprezecea, suma tuturor celorlalte zodii, zodia completă, zodia contrariilor aduse laolaltă, zodia yin și yang, cercul cosmic închis și lucrul acesta i se părea în egală măsură remarcabil și premonitoriu. De unde reieșea, printr-o logică lăuntrică de nezdruncinat, faptul că zodia lui era singura zodie perfectă, demiurgică.

Întotdeauna în tinerețea lui fusese convins că era ceva special cu el, o amprentă a unui destin superior pe care cei din jur nu o puteau descifra și găsea tot mai multe argumente în acest sens, analizând fiecare coincidență cu rigoarea unui anatomist. Ba, chiar existaseră momente, și nu puține, în tăcerea nopților albe, când fusese ferm convins că zodia aceasta fusese inventată special pentru el, croită exact pe

măsura spiritului său complex. Era fără putință de tăgadă, întregul univers (se) construisese, strat cu strat, eon cu eon, pentru ca el să poată exista în această formă.

Erau toate aceste gânduri tulburate, efervescente, pe care încerca în liniștea relativă a nopții capitalei să le convingă să se aștearnă ordonat pe o partitură invizibilă, ca frunzele ce pică din copaci într-o coregrafie studiată a hazardului — asta, desigur, era o absurditate, o anomalie fizică și logică, este paradoxal să imaginezi o cădere ordonată a frunzelor uscate aflate la cheremul vântului, dar Metopiu era el însuși un personaj întortocheat, cu multe labirinturi sădite de ani în minte — pe deplin capabil să realizeze o anumită eșuare a proiectului său încă înainte de a-l așterne pe hârtie, anticipând cu o luciditate crudă propriile limite. Considera, însă, că ar putea exista undeva, într-un cotlon prăfuit al destinului său uman, o posibilitate rară de a evolua remarcabil și într-un domeniu atât de depărtat de sfera sa de activitate obișnuită, cum este filozofia, și se imagina, în visele sale năstrușnice, nepotrivite educației sale cuminți, din anumite puncte de vedere spartană și aridă, un revelator de căi, un întemeietor de concepte solide și mai ales un lămuritor al minților încețoșate.

Visul său — Lămuritorul, cel care separă apele tulburi ale ignoranței de esența cristalină a adevărului.

Paranteză.

Înainte de a merge mai departe prin labirintul acestor

însemnări pe alocuri incoerente, Metopiu consideră că este imperios necesar să fie deschis cu oricine și să spună, de la bun început, dând la o parte orice cortină a decenței filiale, că părinții săi îi aleseseră acest nume cu sonorități abstracte și aspre pentru că speraseră, până în ultima clipă, că vor avea încă o fată. Iar numele ales de această dată pentru fata lor, cea care urma să definească întregul lor univers și mult dincolo de granițele lui casnice, era Metopa²...

Până una alta, lăsând la o parte proiecțiile cosmice, astăzi fusese, pentru el și pentru soția sa, o zi mare. Se dovediseră la înălțime, gazde perfecte printre aburii fripturii și clinchetul paharelor de cristal — doar câteva mici scăpări, din partea sa, desigur, rătăcirii de moment în propriile gânduri, erau oarecum normale, cum ar fi putut cineva să îi ceară să fie permanent ancorat și suficient de atent la cei din jur, tocmai el, care nu este destul de atent cu sine însuși — și, mai ales, lucrurile merseseră, mecanismul social funcționase impecabil, după cum fusese plănuț. Și realizase, privind resturile cinei festive, că totuși, asta nu ar fi putut-o face singur; iată, există un nou sens pentru dualitate, un sens copilăresc, o banalitate necesară, complet lipsit de relevanță după normele înalt morale și criteriile absolute pe care și le stabilise cu de la sine putere, dar poate tocmai această inutilitate a eternului ciclu domestic îl surprinsese mai mult

² La acest moment, cititorul insuficient avizat este sfătuit, cu seriozitate, să verifice semnificația termenului „metopă”, un dicționar enciclopedic dovedindu-și utilitatea...

decât toate celelalte descoperiri grandioase ale sale care îl brăzdau de circa jumătate de an.

Căci de ceva timp se petreceau multe, aiuritor de multe, un carnaval de idei și proiecte în sufletul și în creierul său, și anume de atunci când, pentru prima dată în viața lui de până acum calculată la virgulă, decisese să spună, să facă primul pas în gol și să spere, cu o naivitate aproape dureroasă, că va fi.

Și că va fi bine.

Bine...

Binele însuși este un concept fluid, o căutare perpetuă, nu o realitate tangibilă pe care să o poți așeza pe un raft. Este relativ, o alunecare mereu în schimbare printre degetele celui care încearcă să-l prindă, mereu în căutarea definirii sale absolute. Precum esența jidovului rătăcitor, binele este mereu mobil, obositor de instabil, mereu altfel în ochii privitorului, mereu dornic de altceva. Un soi de uroborus uman, devorându-se pe sine într-o foame cosmică de sens, definit social, condiționat de cutume, dar cu ce scop final? Așa cum la vechii egipteni uroborus era în mod egal asociat cu Ra, zeul luminii și al ordinii, dar și cu Apophis, haosul primordial, cam așa era treaba și cu binele acesta mult dorit, în mod egal prezent și căutat, în mod egal bun și subtil malefic prin așteptările pe care le naște.

Iar zodia lui... zodia completă, a unirii contrariilor, uroborusul universal care închide cercul existenței... există pentru că,

nu-i așa, (im)perfecțiunea însăși trebuie să aibă și ea o zodie de apogeu. Și pentru că niciuna dintre celelalte zodii nu era suficient de vastă și de abisală pentru a-l cuprinde cu toate contradicțiile sale.

Metopiu nu avea, în acei ani de început, acea aroganță definitorie pe care accepta, într-o târzie și rară clipă de sinceritate, că a dezvoltat-o mai târziu în viață, ca pe un scut defensiv. Dimpotrivă, erau anii în care nu se considera prin nimic special și încerca, orbecăind, să își găsească un loc sub soare în care să conteze mai degrabă ce era capabil cu adevărat să facă decât ce ar fi dorit, în proiecțiile sale epice, să fie capabil să facă.

Ștersese trecutul din memoria sa activă, anestezind orice regret inutil, și lua fiecare zi așa cum era, nesofisticată și crudă, una câte una, construindu-și armura pe care, mai târziu, o va purta cu o eleganță aproape sfidătoare.

